

Kolejne ofiary totalitaryzmów odzyskują nazwiska

21 kwietnia 2017 w Pałacu Prezydenckim wręczono noty identyfikacyjne rodzinom 12 ofiar totalitaryzmu komunistycznego

DOTYCHCZAS ZIDENTYFIKOWANI

Dotychczas zidentyfikowani

Dzięki pracy IPN 12 straconych przez komunistów mężczyzn odzyskało nazwiska, stopnie wojskowe, biografie. Niektórzy z nich ginęli w więzieniu na Rakowieckiej w Warszawie, szczątki innych – tropionych przez UB i skazywanych przez wojskowe sądy trybunału doraźnym – udało się odnaleźć w Kielcach, Lublinie czy Białymstoku.

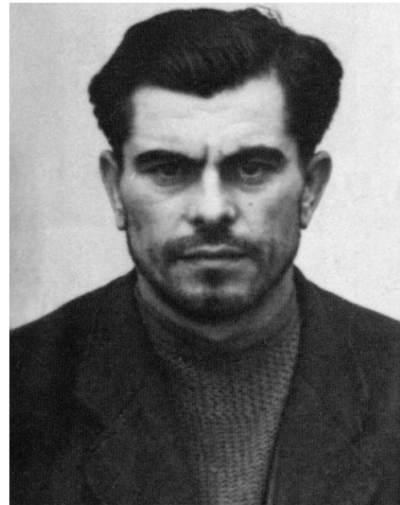
21 kwietnia w Pałacu Prezydenckim, w obecności prezydenta Andrzeja Dudy, rodziny ofiar otrzymały noty identyfikacyjne swoich odnalezionych krewnych.

Prezentujemy ich wizerunki i życiorysy.

Stanisław Bizior – pseud. „Śmigło”, „Eam”, ppor. rez., żołnierz Związku Walki Zbrojnej – AK i Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość
 Urodził się 15 kwietnia 1918 r. w Szczepieszynie, był synem Pawła i Katarzyny z d. Józwiakowskiej. W 1940 r. wstąpił do ZWZ, pełniąc służbę w oddziale Tadeusza Kuncewicza „Podkowy”. Ukończył konspiracyjny Kurs Podchorążych Rezerwy. Po wkroczeniu Sowieców został zmobilizowany do WP. Zdezerterował z kursu oficerskiego w Zjednoczonej Szkole Lotniczej WP w Zamościu. Wiosną 1946 r. podjął działalność konspiracyjną w Obwodzie WiN Zamość, obejmując funkcję komendanta żandarmerii. W maju 1946 r. brał udział w akcji rozbicia więzienia w Zamościu, w wyniku której uwolniono ponad 300 więźniów. Ujawnił się 31 marca 1947 r. przed PUBP w Zamościu. W marcu 1948 r. wstąpił do II Inspektoratu Zamojskiego AK pod dowództwem Mariana Pilarskiego „Jara”. Pełnił funkcję dowódcy żandarmerii, a zarazem komendanta Rejonu Sitaniec w Obwodzie Zamość. Aresztowany 13 kwietnia 1950 r. w Zamościu przez funkcjonariuszy WUBP w Lublinie. Wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Lublinie z 16 października 1951 r. skazany na karę śmierci, którą wykonano 4 marca 1952 r. w więzieniu na Zamku w Lublinie.

Szczałki Stanisława Biziora odkryto 23 stycznia 2017 r. na Cmentarzu Rzymskokatolickim przy ul. Unickiej w Lublinie.

Stefan Długołęcki, podpułkownik WP
 Urodził się 21 lipca 1906 r. w Montrealu, był synem Albina i Natalii z d. Bartołd. Po powrocie do Polski zamieszkał w miejscowości Milewo w pow. płońskim. Rozpoczął naukę w gimnazjum w Płońsku i po uzyskaniu matury podjął w 1926 r. studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego, które przerwał. W 1929 r. ukończył Szkołę Podchorążych Rezerwy Piechoty w Tomaszowie Mazowieckim i odbył służbę wojskową w 3 batalionie 32 pp stacjonującym w Działdowie. Działał w Związku Strzeleckim, w którym pełnił funkcję komendanta placówki w Działdowie. 30 sierpnia 1939 r. został zmobilizowany i rozpoczął służbę w kwaterze głównej Armii „Poznań” a następnie brał udział w obronie Warszawy. 28 września dostał się do niewoli niemieckiej, w której przebywał do stycznia 1945 r. W maju 1945 r. został powołany do służby w Wojsku Polskim. Aresztowany 15 lutego 1948 r. został fałszywie oskarżony o sabotaż oraz niegospodarność i wyrokiem z 3 listopada 1948 r. skazany przez Najwyższy Sąd Wojskowy na karę śmierci. Wyrok wykonano 14 grudnia 1948 r. w więzieniu przy ul. Rakowieckiej w Warszawie. Szczałki Stefana Długołęckiego zostały odnalezione w 2013 r. na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Powązkowskiego w Warszawie.

Stanisław Bizior
1918–1952

Stefan Długołęcki
1906–1948

Czesław Duma – pseud. „Nieznany”, żołnierz Narodowego Zjednoczenia Wojskowego Urodził się 14 października 1925 r. w miejscowości Jeziórko w pow. tarnobrzeskim, był synem Józefa i Weroniki z d. Maciuba. W styczniu 1947 r. wstąpił do oddziału Bolesława Szyszki ps. „Klon”, podlegającego Komendzie XVI Okręgu Narodowego Zjednoczenia Wojskowego. Po zreorganizowaniu struktury okręgu przez Józefa Kozłowskiego ps. „Las” Czesław Duma został w lutym 1948 r. zastępcą komendanta Komendy Powiatowej „Płomień I” – Henryka Pyśka ps. „Dąb II”. Obszar jej działania obejmował powiaty przasnyski oraz ostrołęcki. 10 sierpnia 1948 r. Czesław Duma został zatrzymany i wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Warszawie na sesji wyjazdowej w Chorzelach z 28 października 1948 r. skazany na karę śmierci. Wyrok wykonano 11 lutego 1949 r. w więzieniu przy ul. Rakowieckiej w Warszawie. Szczątki Czesława Dumy zostały odnalezione w 2013 r. na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Powązkowskiego w Warszawie.

Czesław Duma
1925–1949

Czesław Gałązka – pseud. „Mróz”, „Bystry”, żołnierz AK, ppor. Narodowych Sił Zbrojnych Urodził się 24 lipca 1924 r. w miejscowości Grodzisk w pow. Mińsk Mazowiecki, był synem Franciszka i Leokadii z d. Wareckiej. W okresie okupacji niemieckiej mieszkał w Warszawie. W czerwcu 1941 r. wstąpił do Związku Walki Zbrojnej i pozostawał w strukturach podziemnych aż do aresztowania w kwietniu 1944 r. Był więźniem obozu koncentracyjnego w Gross-Rosen. Do Warszawy powrócił w maju 1945 r. W grudniu 1947 r. stanął na czele Organizacji Podziemnej Stronnictwa Narodowego. W marcu 1948 r. dołączył wraz z organizacją do oddziału Narodowych Sił Zbrojnych działającego na terenie pow. mińskiego pod dowództwem por. Zygmunta Jezierskiego ps. „Orzeł”. Jako zastępca dowódcy brał udział w akcjach zbrojnych przeciwko funkcjonariuszom aparatu bezpieczeństwa. 3 czerwca 1948 r. w Grodzisku – Kolonia k. Mrozów oddział „Orła” został rozbity. Wśród aresztowanych znalazł się Czesław Gałązka. Wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Warszawie z 28 lutego 1949 r. skazany na karę śmierci. Stracony 14 maja 1949 r. w więzieniu przy ul. Rakowieckiej w Warszawie. Szczątki Czesława Gałązki zostały odnalezione w 2012 r. na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Powązkowskiego w Warszawie.

Czesław Gałązka
1924–1949

Czesław Guzieniuk – pseud. „Gałąź”, żołnierz Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość
Urodził się 3 maja 1925 r. w miejscowości Brukowo, pow. Sokółka, był synem Józefa i Anieli z d. Białous.
W styczniu 1946 r. za pośrednictwem swojego brata – Edmunda wstąpił do oddziału terenowego Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość o krypt. „Peluszka”, działającego na terenie gminy Suchowola, którym dowodził Jan Hońko ps. „Pług”.
Aresztowany 7 sierpnia 1946 r. przez funkcjonariuszy Powiatowego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego w Sokółce. 27 września 1946 r. Wojskowy Sąd Rejonowy w Białymstoku w trybie doraźnym skazał Czesława Guzieniuka na karę śmierci. Wyrok wykonano 10 października 1946 r. na terenie lasu w okolicy Olmont koło Białegostoku.
Szczątki zostały ekshumowane w 1996 r. i pochowane na Cmentarzu Wojskowym w Białymstoku.

Czesław Guzieniuk
1925 -1946

Konstanty Kuźmicki
Urodził się 18 marca 1918 r. w miejscowości Szereszów (obecnie na terenie Białorusi), był synem Józefa i Anastazji z d. Januszkiewicz. Został skazany 25 września 1946 r. przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Białymstoku w trybie doraźnym na karę śmierci. Wyrok wykonano 10 października 1946 r. na terenie lasu w okolicy Olmont koło Białegostoku.
Szczątki zostały ekshumowane w 1996 r. i pochowane na Cmentarzu Wojskowym w Białymstoku.

Konstanty Kuźmicki
†-1946

Ludwik Machalski – pseud. „Mnich”, przywódca organizacji niepodległościowej działającej na terenie pow. sandomierskiego
 Urodził się 23 sierpnia 1929 r. w Jaśle, był synem Leopolda i Ludwiki z d Bień, która była siostrą Adama Bienia – więźnia Łubianki, sądanego w „procesie szesnastu”. Dzieciństwo spędził w Staszowie. W okresie okupacji uczył się na tajnych kompletach. Po wkroczeniu armii sowieckiej w sierpniu 1944 r. uczył się w gimnazjum, a w 1947 r. zdał maturę w Kielcach. Podjął studia na Akademii Handlowej w Krakowie oraz Politechnice Łódzkiej, których nie ukończył. Wiosną 1950 r. utworzył antykomunistyczną organizację, złożoną z około 40 osób. Przeprowadzone akcje nastawione były na gromadzenie broni, a także pieniędzy potrzebnych na działalność konspiracyjną. Do najgłośniejszych dokonań „Mnicha” i jego ludzi należy napad na posterunek MO w Klimontowie, który miał miejsce 30 czerwca 1950 r. Władze komunistyczne zlikwidowały grupę „Mnicha” w sierpniu 1950 r. Sam Machalski został aresztowany 17 sierpnia 1950 r. we własnym domu w Staszowie. Wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Kielcach skazany na karę śmierci, którą wykonano 10 kwietnia 1951 r. w więzieniu w Kielcach.
 Szczątki Ludwika Machalskiego zostały odnalezione w 2016 r. na terenie cmentarza na Piaskach w Kielcach.

Ludwik Machalski
 1929–1951

Lucjan Minkiewicz – pseud. „Wiktor”, podporucznik Związku Walki Zbrojnej – AK
 Urodził się 13 grudnia 1918 r. w Szui niedaleko Moskwy; był synem Antoniego i Stanisławy z domu Lisowskiej. W 1931 r. zamieszkał w Wilnie, gdzie zdał maturę. Rozpoczął studia na Politechnice Warszawskiej. Jako ochotnik uczestniczył w wojnie obronnej 1939 r. Po klęsce powrócił do Wilna i rozpoczął działalność konspiracyjną w Związku Walki Zbrojnej. W styczniu 1944 r. dołączył do 6 Wileńskiej Brygady AK. Brał udział w operacji „Ostra Brama”. W sierpniu 1944 r. przedostał się na Białostoczczyznę. Walczył w 5 Wileńskiej Brygadzie AK pod dowództwem mjr. Zygmunta Szendzielarza „Łupaszki”. Szwadron, którym dowodził, otrzymał nazwę 6 Brygady Wileńskiej, kontynuującej tradycję 6 Wileńskiej Brygady AK. Przeprowadzał akcje przeciwko jednostkom resortu bezpieczeństwa oraz oddziałom NKWD. 19 października 1946 r. został urlopowany ze względu na zły stan zdrowia. Po przekazaniu dowództwa Władysławowi Łukasikowi pseud. „Młot” ukrywał się w Zakopanem, a następnie we Wrocławiu. 1 lipca 1948 r. aresztowany przez UB. 2 listopada 1950 r. Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie skazał go na karę śmierci. Wyrok wykonano 8 lutego 1951 r. w więzieniu przy ul. Rakowieckiej w Warszawie.
 Szczątki Lucjana Minkiewicza zostały odnalezione w 2013 r. na terenie kwatery „Ł” Cmentarza Powązkowskiego w Warszawie.

Lucjan Minkiewicz
 1918–1951

Stefan Nowaczek – pseud. „Wilk”, żołnierz AK, Narodowych Sił Zbrojnych, ppor. Narodowego Zjednoczenia Wojskowego
Urodził się 4 grudnia 1919 r. w Kielcach, był synem Stefana, żołnierza WP i Korpusu Ochrony Pogranicza, jeńca Starobielska, zamordowanego w Charkowie, i Jadwigi z d. Wydrychiewicz. W latach 1939–1943 mieszkał w Chotomowie pod Warszawą, działając w konspiracji i organizując pomoc dla ukrywających się Żydów. W 1943 r. przeprowadził się do Warszawy, gdzie wstąpił do AK i ukończył podziemną szkołę podchorążych. W końcu 1943 r. przeszedł do NSZ. W powstaniu warszawskim walczył w batalionie AK „Ruczaj”. Po upadku powstania znalazł się w obozie przejściowym w Pruszkowie. W lipcu 1945 r. powrócił do stolicy. Angażując się w walkę z sowieckim okupantem, wstąpił do Narodowego Zjednoczenia Wojskowego. Wkrótce został komendantem Okręgu Warszawa – Miasto, podległego bezpośrednio Komendzie Głównej NZW. Aresztowany 14 grudnia 1945 r. Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie 29 lipca 1946 r. skazał go na karę śmierci. Wyrok wykonano 29 sierpnia 1946 r. na terenie więzienia przy ul. 11 Listopada w Warszawie.

Szczałki Stefana Nowaczka zostały odnalezione w 2015 r. na terenie kwatery 45N Cmentarza Bródnowskiego w Warszawie.

Marian Pilarski – pseud. „Grom”, „Bończa”, „Jar”, „Olgierd”, mjr, żołnierz zawodowy Wojska Polskiego, oficer Związku Walki Zbrojnej – AK i Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość

Urodził się 30 sierpnia 1902 r. w Pisarzowicach k. Krakowa, był synem Franciszka i Marii z d. Mrawczyńskiej. W listopadzie 1918 r. uczestniczył w obronie Lwowa. W czasie wojny polsko-bolszewickiej został dwukrotnie ranny. W okresie międzywojennym służył w 83. pp w Kobryniu. We wrześniu 1939 r. walczył w składzie Samodzielnej Grupy Operacyjnej „Polesie”. Po bitwie pod Kockiem dostał się do niewoli niemieckiej. Zbiegł z transportu do Niemiec. Od 1940 r. był członkiem ZWZ-AK w Obwodzie Tomaszów Lub. Po wkroczeniu Armii Czerwonej pozostał w konspiracji. Pełnił funkcję komendanta i wykładowcy szkoły podchorążych AK. W lipcu 1946 r. został mianowany komendantem Obwodu WiN Zamość. W kwietniu 1947 r. ujawnił się przed PUBP w Zamościu, jednakże już wkrótce powrócił do konspiracji i rozpoczął formowanie II Inspektoratu Zamojskiego AK. Objął w nim funkcję dowódcy. Aresztowany 12 kwietnia 1950 r. w Zamościu przez funkcjonariuszy WUBP w Lublinie. Wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Lublinie z 16 października 1951 r. skazany na karę śmierci, którą wykonano 4 marca 1952 r. w więzieniu na Zamku w Lublinie.

Szczałki Mariana Pilarskiego odkryto 23 stycznia 2017 r. na Cmentarzu Rzymskokatolickim przy ul. Unickiej w Lublinie.

Stefan Nowaczek
1919–1946

Marian Pilarski
1902–1952

Leon Taraszkiewicz – pseud. „Jastrząb”, „Zawieja”,
 ppor., żołnierz Delegatury Sił Zbrojnych –
 Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość
 Urodził się 13 maja 1925 r. w Hamborn k. Duisburga,
 był synem Władysława i Róży Klary z d. Sibila. W
 sierpniu 1925 r. powrócił wraz z rodziną do Polski i
 zamieszkał we Włodawie. W okresie okupacji
 niemieckiej aresztowany za pomoc w ucieczce
 więźniom przewożonym do obozu koncentracyjnego.
 Po śledztwie w radomskim Gestapo skazany na karę
 śmierci, lecz udało mu się zbiec z transportu.
 Ukrywał się w Lublinie, a następnie we Włodawie,
 gdzie nawiązał kontakt ze strukturami AK. W
 grudniu 1944 r. aresztowany przez resort
 bezpieczeństwa pod zarzutem rzekomej współpracy
 z Niemcami. Po ucieczce z transportu do obozu
 UB-NKWD w Błudku-Nowinach, został od kwietnia
 1945 r. żołnierzem Rejonu II Obwodu Delegatury Sił
 Zbrojnych Włodawa, zaś od końca maja 1945 r.
 członkiem oddziału ppor. Tadeusza Bychawskiego
 „Sępa”. Po jego śmierci przejął dowództwo nad
 oddziałem, który stał się jedną z najaktywniejszych
 grup partyzanckich na Lubelszczyźnie. 3 stycznia
 1947 r. został ciężko ranny w czasie akcji w
 Siemieniu koło Parczewa. Zmarł podczas transportu
 na konspiracyjną kwaterę. Pochowano go
 potajemnie na cmentarzu w Siemieniu.
 Szczątki Leona Taraszkiewicza wydobyto 28
 listopada 2016 r. w czasie prac ekshumacyjnych na
 cmentarzu parafialnym w Siemieniu.

Leon Taraszkiewicz
 1925–1947

Piotr Tomaszycycki – pseud. „Gałązka”, żołnierz
 Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość
 Urodził się 1 kwietnia 1926 r. w Sokółce, był synem
 Wincentego i Emilii z d. Jackiewicz. W kwietniu
 1946 r. wstąpił do oddziału Zrzeszenia Wolność i
 Niezawisłość dowodzonego przez Stanisława
 Biziuka ps. „Sokół”, działającego na terenie Sokółki.
 Nawiązał także kontakt z oddziałem Zrzeszenia WiN
 Stefana Ejsmonta pseud. „Wir”. Brał udział w
 akcjach wymierzonych przeciwko funkcjonariuszom
 resortu bezpieczeństwa i żołnierzom sowieckim, a
 także zajmował się kolportowaniem podziemnej
 prasy. Aresztowany w nocy z 20 na 21 sierpnia
 1946 r. przez funkcjonariuszy PUBP w Sokółce.
 Wojskowy Sąd Rejonowy w Białymstoku 27
 września 1946 r. skazał go w trybie doraźnym na
 karę śmierci. Wyrok wykonano 10 października
 1946 r. na terenie lasu w okolicy Olmont koło
 Białegostoku.
 Szczątki Piotra Tomaszycyckiego zostały
 ekshumowane w 1996 r. i pochowane na
 Cmentarzu Wojskowym w Białymstoku.

Piotr Tomaszycycki
 1926–1946